

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

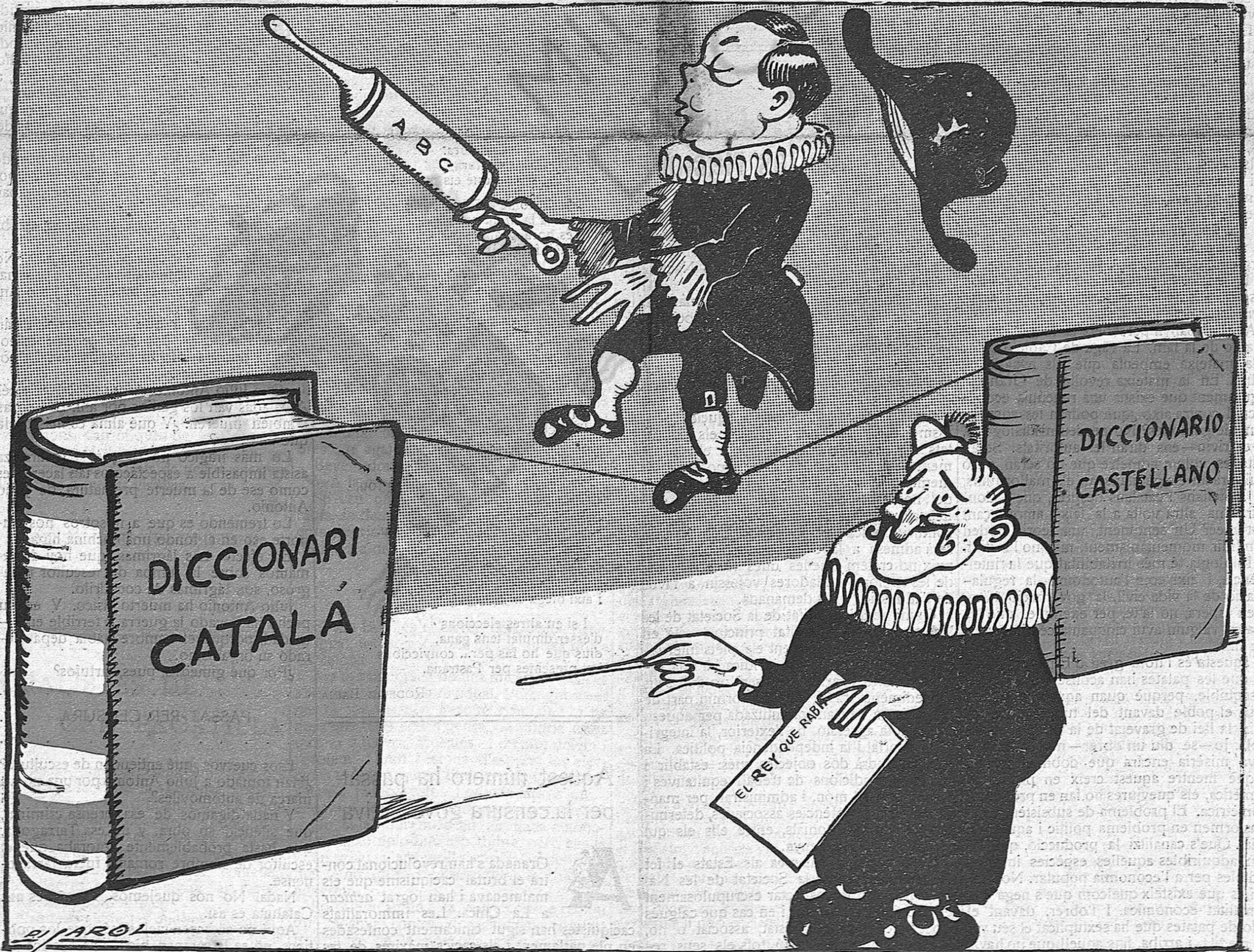
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FENT EQUILIBRIS

El pallasso.—Aquí verán señores lo bien amaestrado que tengo a mi ministro de Instrucción Pública.

Clemenceau

L'atemptat contra M. Clemenceau, el gran vell, és un atemptat contra la victòria. La victòria dels aliats, en efecte, està representada per aqueix home eminent, que ja molt aprop dels 80 anys ha tingut energies decisives per a abatre els enemics de la llibertat del món.

El Tigre està ferit. Sembla, però, que la ferida és lleu. La vida de M. Clemenceau ha estat en perill gravíssim, entre un raig de bales. Però només una bala l'ha tocat, i tot fa creure que d'aquí uns quans dies tornarà a ocupar el seu lloc a la Conferència de Pau.

Aqueix anarquista que ha volgut matar a Clemenceau és una solitària ànima desgarrada, o un instrument d'un complot miserable? Es aviat per dir-ho. De totes maneres, aqueix anarquista, amb el seu acte odiós, s'ha fet digne company dels reaccionaris terribles, que durant més de quatre anys han xopat de sang i han cobert de ruïnes les terres de l'Europa.

El braç de l'autor de l'atemptat, pertany de fet a la mateixa categoria que els torpedes dels submarins i que les bombes dels Zeppelins i dels Gothas.

Per la vida i la salut de Clemenceau, i per la major glòria de la França i sos aliats, alcem els nostres cors d'homes lliures.

LA INSOSPENDIBLE

I han dues coses que no poden agafar ni la llei restrictiva ni les manilles dels sicaris: el pensament i la fam. Escolteu als sindicalistes enumerar les seves victòries d'ençà que sofreixen persecució. Les idees—diuen—no poden sofrir reclusió. Cert. Les idees totes fan el seu camí, si porten veritat o eficàcia. Si són falses o febles cauen, però sempre la seva vida marxa separada de la coacció.

La fam, com el pensament, no pot ésser reduïda. La interpretació econòmica de la història, veritable o fictícia, n'és una prova. El que trobem sempre en el fons de tota resolució, fins en la cristiana, el pa nostre de cada dia n'és un altre. El «no mengem més» podem equiparar lo, en les lluites lliberadores, amb el «no penseu més». La declaració dels Drets de l'Home són les taules de la llei revolucionària, més abans, els pagesos francesos clavaven en els arbres el pa negre que els hi donaven els seus senyors. Per això no pot finir mai la pugna dels estacionaris i els renovadors, perquè al costat de les idees sorgides dels selectes, batega l'utilitarisme de la massa. El progrés humà marxa entre l'espiritualisme i el materialisme, té ànima i carn, intel·lecte i ventrell.

Avui Espanya percep la força incanalitzable de la fam. La vaga de Cadix, obeeix a la mateixa empena que els avalots de Palma. En la mateixa revolta de Granada, segurament que existia una renúncia econòmica. I contra això ¿què podran les suspensions de garanties? No penseu ni dialogueu, no escriviu—ens diran les autoritats. Seran acatades, volem admetre que ho seran, però ¿qui dirà an els gaditans, an els mallorquins, als castellans i catalans després, que's donguin una altra volta a la faixa, amordaçant l'estómac? Un sentiment, una teoria poden emmudir momentàniament, més no l'instint. La fisiologia té més irritabilitat que la intel·ligència, i així com l'autonomia, la regulació de la vida civil, la governació laica, tenen espera, no la té, per exemple, que les patates valguin avui cinquanta cèntims més que ahir.

I aquesta és l'hora greu d'Espanya, el saber que les patates han aconseguit un preu inasequible, perquè quan aqueix preu revolta, el poble davant del tubèrcul descobreix la llei de gravetat de la política espanyola. Jo—se diu un obrer—no redimirà la meua misèria encara que doblí el jornal, perquè mentre aquest creix en proporció aritmètica, els queviures ho fan en proporció geomètrica. El problema de subsistències el transformen en problema polític i aquest en social. Que's canalitzi la producció, que siguin adquiribles aquelles espècies imprescindibles per a l'economia popular. No's fa? Així és que existeix quelcom que's nega a la normalitat econòmica. I l'obrer, davant el quilò de patates que ha sextuplicat el seu valor, medita, i arriba, fins aquell que no havia trencat mai el seu conformisme, a conclusions insurgents.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

PARADOX

La Societat de les Nacions

El projecte ja està redactat. El president Wilson ja l'ha llegit en sessió solemne de la Conferència de la Pau. La Societat de les Nacions serà aviat un fet.

Val a dir que, per ara, només formaran la dita Societat les nacions aliades i associades. Catorze són els Estats que han subscrit el projecte. Però, un cop aquest estigui aprovat definitivament i la Societat estigui constituïda, podran ésser admesos altres Estats.

Quines són les condicions que es posen a l'admissió de nous Estats en aqueix organisme? Les condicions són: que els dits Estats ofereixin garanties respecte el compliment de les obligacions que imposa l'ésser membre de la Societat i que acceptin l'ingrés del nou soci les dues terceres parts dels Estats fundadors de la Lliga. Aquesta darrera condició indica que, per ara, l'Alemanya no serà admesa a la Societat de les Nacions, puix no creiem que les dues terceres parts de les nacions fundadores votessin a favor de l'admissió, si fos demanada.

Quina serà la finalitat de la Societat de les Nacions? La seva finalitat principal està en evitar la guerra, sotmetent els plets internacionals a una tramitació jurídica i a una solució pacífica. L'arbitratge serà un dels seus procediments. Els Estats que formin part de l'organisme veuran garantitzada per aquest, contra tota agressió de l'exterior, la integritat territorial i la independència política. La Societat tindrà dos objectes més: establir i mantenir condicions de treball equitatives i humanes en el món, i administrar, per mandat conferit a potències associades, determinats territoris colonials, entre ells els qui pertanyien a l'Alemanya.

Quines obligacions crea als Estats el fet d'ésser membres de la Societat de les Nacions? Hauran de respectar escrupolosament les decisions, d'aquesta, i en cas que calgués procedir contra algun Estat, associat o no, hauran de posar en comú tots els seus recursos financers, comercials, militars i navals. Els membres de la Societat no podran

procedir a armaments exagerats o ocults, havent de donar a conèixer tots els seus programes militars. Llevat d'algunes excepcions, no podran permetre en son territori l'existència de fàbriques particulars de municions i d'articles de guerra. Els estarà prohibit celebrar entre ells tractats secrets que no siguin comunicats als altres Estats companys.

Quina serà la seva organització? Tindrà un secretariat permanent; un Consell executiu de nou membres, un per cada una de les cinc grans potències associades (Anglaterra, França, Itàlia, Estats Units i Japó) i quatre que eligiran conjuntament els altres Estats; i una Assemblea de delegats, a raó d'un per cada Estat que pertanyi a l'associació. El Consell executiu, que es reunirà molt sovint, serà l'òrgue més important de la Societat de les Nacions.

No podem dir encara, davant del projecte, que la guerra hagi mort i que la pau perpètua estigui assegurada damunt l'ample món. Manquen dugues coses: primera, que el projecte llegit per Mr. Wilson i que ha sortit de la comissió corresponent de la Conferència de la Pau, sigui aprovat definitivament, amb les modificacions que calguin, per la Conferència en ple i que el ratifiquin els respectius Parlaments. I segona, que la pràctica demostrí l'eficàcia del nou organisme com a mitjà d'evitar les guerres. Nosaltres creiem que el projecte, amb algunes modificacions, es convertirà en realitat d'aquí a quants mesos. Respecte a l'eficàcia pacifista i justiciera de la Societat de les Nacions, el temps dirà. De totes maneres, és evident que, si no pot suprimir del tot els perills de guerra, farà que aquesta sigui molt més difícil. I això sol ja seria un guany considerable sobre la situació anterior.

FULMEN

CONSELLS

Alfonsito, tu que tens tan bonic el nom de pilla, si segueixes fent barrila obtindràs lo que pretens.

Tos companys deixant-te sol l'insultaran a tota hora. Tu, fes l'ós, i via-fora els que't diguin que ets mussol.

No t'escoltis a En Cambó; però si a la Mala-saña ara és hora, gran senyor de que't facin Gran d'Espanya.

No hi fa res que l'aire cru d'una Cambra maleïda posi en perill a la vida d'un polític com ets tu.

Tu seràs prompte ministre; lluiràs bella casaca, formaràs en el registre dels il·lustres de la claca.

Miraras com un igual a l'invicte Salvatella. «No sóc bo ni per fanal, —te diràs—ni ell per paella».

Prò que hi fa! Si això no és prou, podràs fer el calavera, ja que aixís tens la carrera que ab menys cost dona més sou.

Es veritat que un poble enter te dirà que et vens sens glòria, deixa'l dir, crida primer i així ofega sa cridòria.

I si en altres eleccions d'ésser diputat tens gana, dius que ho fas per... conviccions i et presentes per Pastrana.

RODERIC BADIA

Aquest número ha passat per la censura governativa

Granada s'han revolucionat contra el brutal caciquisme que els malmenava i han lograt *achicar* a La Chica. Les immoralitats caciquistes han sigut cínicament confesades en ple parlament i els cacics màxims de les diverses regions espanyoles s'han vist obligats en defensa pròpia a formar el quadro.

A Córdoba el poble ha protestat de la conducta ignoble dels oligarques que l'exploten i començant sa tasca sanejadora, ha destruït el monument que uns estòmecs agraiats havien alçat a n'En Barroso.

A Palma, veient a punt d'embarcar milers de sacs de patates, mentre al mercat les cotitzaven a preus impossibles, la gent s'ha indignat i ha saquejat els llocs de venda i alguns magatzems de queviures. La boca no admet raons.

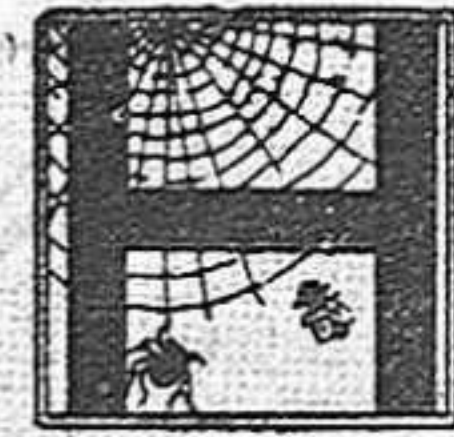
A València s'aguditza cada dia més el conflicte per l'encariment de les subsistències. El poble veu indignat que l'oli, les patates, les mongetes i totes les demés viandes que constitueixen el principal aliment del pobre, emigra a l'estranger en busca de gànancies fauloses, mentre la gent d'escàs jornal i la classe mitja s'han de morir de gana.

A tot arreu d'Espanya se noten símptomes d'un general desig de fer tasca nova, d'acabar amb el caciquisme repugnant que sosté l'actual règim, de posar a ratlla als explotadors del poble, d'ofegar les ambicions d'agavelladors i negociants sense consciència, de destruir la farsa política que ampara els excessos i atropells de tota mena de que és víctima el poble espanyol.

A Madrid, com a Sevilla, a Burgos igual que a Saragossa, a tot arreu se veuen senyals d'aquest desig general de renovellació.

JEPH DE JESPU

Julio Antonio

ASTA la naturaleza ha sentido la muerte de Julio Antonio, hasta el cielo se ha vestido de luto y se ha puesto a llover — dice un periódico, al parecer, muy condolido.

Y dice esto porque hoy llueve, porque una mano invisible exprime las esponjas del cielo.

Pero diga usted, señor del tópico manido y del lugar común: y ayer y anteayer ¿por qué llovía? ¿por qué parecía que pisaban tivas allá arriba?

Pues por nada, porque el tiempo estaba mefido en agua.

Exactamente por esto ha llovido hoy. No porque le haya importado a Dios o a la naturaleza un camino la muerte de Julio Antonio.

Si se ha muerto que lo entierren, dirán por esos planetas, por esos orbes luminosos que nuestra infantil imaginación ha poblado de fantasmas.

¿Qué Julio Antonio era un genio? ¿Y qué? A patadas van los genios por ahí. Las rosas también mueren. ¿Y qué alma es más bella que una rosa?

Lo más trágico no es que la naturaleza asista impasible a espectáculos tan lacerantes como ese de la muerte prematura de Julio Antonio.

Lo tremendo es que a nosotros nos importe eso en el fondo una cochina higa.

En efecto. Las lágrimas, que hoy derramamos sobre la tumba del escultor milagroso, son lágrimas de cocodrilo.

Julio Antonio ha muerto físico. Y en su pecho ha llevado la guerra la terrible enfermedad, porque el hambre había depauperado su organismo.

¿Por qué gimecáis, pues, tartufos?

PASSAT PER CENSURA

Esos cuervos ¿qué entienden de escultura? ¿Han tomado a Julio Antonio por una nueva marca de automóviles?

Y nada digamos de esa prensa criminal, que silenció su obra, y de esa Tarragona, que hasta probablemente ignoraba que el escultor de nombre romano fuera tarragonense.

Nada. No nos quejemos. España es así. Cataluña es así.

Aquí no se hacen viejos más que los políticos, no se la campan bien más que los pillos y los burocras.

Aquí el bienestar y las muchachas millo-

narias son para los toreros, para los Bombitas.

Los hombres geniales, los grandes valores de la raza, mueren tísicos a los veintinueve años, en la cama de alquiler de un sanatorio, y con la cabeza sobre los pechos sin carne y sin fuego de la vieja madre. Rabiad, perros!

¡Oh! Quisiera que España tuviese cabeza, para cortársela.

ANGEL SAMBLANCAT

La nostra voluntat

UE els catalans no podem conuiu amb res que ens privi de nostra llibertat, per minça que aquesta privació sigui, sempre ho hem vist.

Nostre esperit ultra-lliberal, és errant en sentit ascensional i no podem avenir-nos amb l'estatisme que l'acceptació de tota llei imposa.

El desig de viure—no en el sentit de restar en vida el màxim de temps possible, sinó en el de créixer, expandir-nos, fer-nos grans i forts—està tant compenetrat en l'esperit català, que no respecta voluntariament ordre de cap mena que sigui atentatòria a la seva llibertat. Sempre veiem nosaltres un més enllà que pot satisfer millor nostres anhels de vida que seria esmortuida, si acceptéssim com definitius i suficients les ordres supremes que ens són imposades com a remei i que en realitat són sols un paliatiu momentani que ens esperona a seguir nostra ruta amb més dalit que mai. Per a viure s'ha d'ésser lliure i la llibertat requereix lluita: per ço l'acatament d'ordres, siguin quines i de qui siguin, és el renunciament a una part de la nostra llibertat i per tant de la nostra vida.

Palesant lo dit, veiem que si nostre poble viu una vida més exuberant que els restants pobles de la Ibèria, és perquè no s'ha resignat a treballar dins l'esfera d'acció senyalada pels governants, sinó que posant-se al marge de la llei o saltant-la com barrera entorpidora, ha fet la via que la natura li té designada.

Això és nat ja amb nosaltres: en la saba de la nostra sang hi portem aquesta auto-irrespectuositat indubtable que ens ha fet forts i conscients fins en els moments més delicats de l'ascensió catalana. Al concebir una cosa, per insignificant que aquesta sigui si veiem que ella és beneficiosa per a nostra vida, a desgrat de tots els oposicionistes nos saltres la portem a cap.

Com exemple mirem ço que recentment ha ocorregut en la nostra joventut. Per pur idealisme i tal volta com reminiscències de les vibracions patriòtiques de les jornades de l'armistici i abatiment del kaiserisme, seguia portant-se els llacets de nostra ensenya en llocs més o menys visibles.

Revisat per la censura

JUST PONS

MORALISTES DE CAN PACATILLA

CORREN per Barcelona uns senyors procedents de la «Defensa Social», Torquemades d'Eden Concert, que cansats de pecar libidinosa, se dediquen a fer retirar dels aparadors de les botigues de llibreters i dels kioscos totes aquelles publicacions, llibres i postals que contenen cobertes alegres, sense distingir l'art veritable de la xorca pornografia.

Un d'aquests subjectes que, per la barba i pels posats, sembla un faune arrencat de la illa de Lesbos, va intentar l'altre dia fer-nos retirar de la vista del públic una col·lecció de

En Foch.—Vaja, s'ha acabat, a casa i prous allargaments.

El Boche.—No puc, perquè encara tinc les mans ocupades.

postals. Davant la negativa nostra, l'indocumentat xarrupa-llanties, descendent, potser, d'aquells llantiosos *Pares de Família* d'altres temps que higienitzaven física i espiritualment les noies de quinze anys per a aprofitar-se'n més tard, com aquell qui engreixa l'ànec per a fer més festa-major; davant la ferma negativa nostra, diem, va entornar-se'n l'al·ludit subjecte amb la cua entre les cames... a pesar d'haver-se fet auxiliar per la policia, cosa arbitrària a totes llums.

Prenguin exemple els llibreters i kioscaires, i esperem que contestaran com se mereix als moralistes de Can Pacatilla, sempre que aquests s'excedeixin en les llurs atribucions, que no són altres que les de fer de ensuma-sotanes i apaga-ciris.

SONATA LXIX

A tornem a ésser a la brometa de la grippe. Sort que nosaltres no tenim que preocupar-nos-en, la beguda ho mata tot. Potser també ens matarà

a nosaltres, però val més morir ofegat en vi que d'una cossa de conill com aquests pobres que agafen la passa.

Bevem doncs i tot bevent enrahonem.

—A la vostra!
Se veu que a En Cambó li ha agafat ràbia, se deu haver convençut de que poca cosa treuria de la gent de Madrid, quan se decideix a deixar el pis que hi tenia parat i a dir:

Roda el món i torna al Born.

El seu Born és el carrer de Girona, però, és igual, tot són carrers de la nostra dolça Barcelona.

Ara lo que em sembla una mica ignoscent és això del plebiscit individual. I dic ignoscent per no dir maliciós. Perquè com que hi ha gent que totes se les pensa, bé podria ésser que el Govern acceptés. I mentre votem i revotem, i amb l'estona d'esperar les eleccions el Romanones tindria més que aprovats els pressupostos i pujaria no sé qui, i endavant les atxes i l'autonomia als núvols.

No, si la tindrem la tan desitjada autonomia, d'això no'n tinc cap dubte, però ens la faran guarir i ara que s'acosta Carnestoltes me temo que s'entretinguin fent-nos la figuereta.

Lo que m'agrada, és veure com se remou tot Espanya contra el caciquisme. Aquest Rodríguez de la Borbolla cacic màxim de Sevilla que tanca l'establiment, tenint por d'ésser una segona edició d'En La Chica,

de Granada; aquest poble de Còrdova que trencà el cap a l'estàtua d'un Barroso i el passeja a còsses pels carrers, com si fos una pilota de futbol;

MORITZ LI

Notes de fóra

Callós.—Conten, amb fonda pena, els homes de Callós, que un dia no llunyà volgueren deslliurar-se del jou que els oprimia i, valent-se de l'arma més pacífica i àdhuc legal, el sufragi, estaven disposats a demostrar-ho, quan... quan l'amo, el cacic previsor i suspicac, els digué: —Aquí teniu la setmanada i una candidatura. Si no la tireu a l'urna, el dilluns no vingueu a treballar.

Això passà a últims del segle XIX. Sembla que se necessita un bon xic de cinisme per a fer aquests caps de setmana als treballadors en vigílies d'eleccions i en ple segle de l'electricitat. Però es fa, lo qual indica que hi ha molta barra.

Tanta barra, que els homes de Callós varen indignar-se i acordaren votar a un altre candidat, i... ho feren amb la papeleta descoberta. És clar que això sublevà als cacics. No podien restar ja tranquils, mentre no s'haguessin venjat de aquell escarni. Esperaren. Pensaren que potser s'atiparien del seu diputat. Vingueren eleccions municipals i el poble votà un Ajuntament del poble. Els cacics esperaven. Pensaven que l'Ajuntament del poble se ficaria de peus a la galleda, i aleshores tindrien medis de sotmetre'l més.

Però... passaven dies i passaven anys i el poble millorava. Passaven anys i més anys i el poble content sempre... menys els cacics, perquè l'Ajuntament els digué que per cada dos cents mil duros de fortuna se'n'havien de pagar més de nou cada any, en concepte de consums. Els cacics se resistiren a pagar-ne més i el poble els embargà els mobles. I no poguent aguantar més, els cacics processaren al poble, o lo que és igual, a l'Alcalde i al secretari.

Els delictes de que foren acusats tothom els sap per la premsa diària.

La vista tingué lloc la setmana passada en aquesta Audiència i el Jurat absolgué als processats. Ai del jorn en que la nina serà casadora! Quantes carabaces no donarà als cínics!

Serra d'Almós.—Nostres benivolguts amics, Frederic Pascual i Leonor Pujol, quins fa un any s'uniren civilment, acaben de inscriure en el Registre d'aquesta vila una hermosa nena, a quina han posat per nom Redempció.

Vegin quant poc costa el quedar bé amb si mateixos tots aquells que's casen civilment i quan tenen un marrec el porten al *pare Retó* per a que li posi el clatell en remull.

Terrassa.—Hem volgut constatar tres opinions de gent representativa, respecte al cas Sala. Han sigut aquests En Soler, avui alcalde;

En Salom, el «factotum» del Centre de Dependents, i En Palet i Barba, diputat provincial.

El primer diu que el seu gest consta clarament en el gasto que ha fet de telegrams. «En Sala, diu, té el cervell més petit que un pardal. És un senyor que sempre està fora de tò, com un instrument desafinat.»

En Salom ens ha respòs que «A ell En Sala no el representa, per quan no l'ha votat mai; i que si fins ara el creien fill de Terrassa, té orgull en aquests moments d'haver nascut a Sabadell. Troba dolents els versos d'En Joan Canyamàs, però s'els ha après de memòria.»

En Palet i Barba diu: «Sóc el descobridor dels Mamuts a Catalunya, però de Mamut com En Sala no n'hi havia hagut cap en l'època anti-diluviana.» I afegeix: «Ja sabia que En Sala era molt... Mamut, però, francament, no li feia tant.»

Petons telegràfics

EN el restaurant «Catalunya» l'altra nit el nostre Pere Rahola, l'*entrañable amic* (?) de l'Armiñán es trobava prenent cafè. Un gran nombre de amics el rodejaven i es parlava del telegrama famós, dels petons de la Conxita...

No, no! objectà el francòfil diputat per Barcelona:

—No's deia Conxita, es deia Margarita!

I l'èxit d'En Rahola fou encara més gran. Una Margarita, tal volta una nova Gautier, era l'heroïna d'aquells moments històrics del parlamentarisme espanyol, i follament enamorada del flamant Armando de «La Lliga» li enviava petons, molts petons, sinó que En Rahola, per a dissimular, digué al «ungier» portador de la telegràfica missiva:

—¡No, no són para mi!

—¿Cómo dice?

—¡Que no son para mi!

—¿Qué, don Pedro?

—¡Los besos!

I el bon «ungier» es retirà tot murmurant:

—Esos catalanes tienen más suerte que la Mascota del cuento! Aquí no les podrán dar la Autonomía, pero en Barcelona las Margaritas les dan besos... telegráficos.

Apa, Peret! que vagi bé i que duri, que gangues d'aquestes fan de bon aprofitar.

POR LA PATRIA O LA FELICIDAD DE TODOS

Un patriota de Màlaga ens envia una fulla encapsalada amb aquest títol. La fulla diu:

«Hace más de un año que con este mismo título, cumplía con mi deber moral y sagrado y hoy por segunda vez paso a cumplirle.

Qué ha sucedido en este tiempo? Pues no solo continuar los mismos derrotos que antes, sino que, desgraciadamente, hemos seguidos otros muchos peores. Todos somos pecadores; pero es necesario la enmienda y reconocer nuestros errores, pues, así solo vamos a la ruina, a la miseria, a la desesperación y a la muerte. Voy a probarlo.

La vida, ha encarecido; en vez de bajar, suben los artículos de primera necesidad, el pan, el pescado, las patatas y el aceite, etc.

El pan está a 60 céntimos kilo, las patatas a 5 pesetas arroba y todo a doble precio del que debe de tener y claro está, la clase obrera se ve precisada a solicitar el aumento de los jornales y a sostener su demanda por medio de las huelgas o paro de su trabajo y cada diez veces que esto sucede, suele haber algunas desgracias por lo menos cuatro veces.

Eramos muchos y dió a luz nuestra madre y claro está que empeoró más nuestra situación, el hijo que nació se llamó y se llama Ministerio de Subsistencias. ¿No hubiera sido mejor llamarle Ministerio de Agricultura, de Comercio y de Protección en general?

Unión quiere decir fuerza, y Autonomía y Mancomunidad, es el primer paso para la desunión y el desarreglo o discordia.

Vemos a Cataluña, Bilbao, Valencia, Andalucía y todas las regiones de España, que piden y quieren lo mismo, es decir que voluntariamente vamos camino del forzoso que tuvimos durante los siglos del séptimo y catorce.

Esto es, entonces íbamos bien porque España era chica y la hicimos mayor y ahora vamos de mayor a menor. Reconocen mis hermanos estos errores?

Pues a que decir más, mejor es buscar los medios del engrandecimiento de España; éstos son:

La sombra d'En Pi i Margall

Ets un mal fill de la terra catalana

Perquè, al fi que pot passar-nos,
si és que deixem d'afeitar-nos?
Que'ls joves semblaran gossos?
Que'ls vell es tornaran ossos?
Que hi haurà moltes figures
que faran pò a les criatures?...

Clients i amics, per favor!
quan se tracta de l'honor,
(i honor, en aquest moment,
vol dir no pagar l'augment)
ni que sigui un estropici,
s'ha d'arribà al sacrifici
i lluità amb el cap ben alt,
ans que soltà un altre ral.

Apart de que, el pèl que'ns vingui
mentre la «vaga» es mantingui,
en aquest temps inclement,
servirà perfectament
per defensar la figura
contra l'embestida dura
de la freda tramontana,
que pinta els nassos de grana
i decora les orelles
amb il·lustracions vermelles.

—Si,—diran alguns,—molt bé;
a l'hivern si que convé
portar la cara tapada
amb una alfombra, arrapada
a la pell que amb gran prudència
ens ha dat la Providència;
però, quan l'estiu vindrà,
veiam, qui el podrà aguanta
aquell frondós camp perdut
de pèl lliurement crescut?

Crec que'ls que aixís argumenten
inutilment s'atormenten,
perquè, quan torni l'estiu,
uill qui sap qui serà viu!...
I amb els canvis que hi hauran,
potser ja no quedaran
barberies ni barbers,
ni navages, ni diners,
ni un cap a la terra nostra
que tingui ni un pèl per mostra.

C. GUMA

A darrera hora sembla que corrien rumors
de concòrdia entre els parlamentaris i el Govern.

No ens fem il·lusions.

Per a succeir això fóra menester que un di-
moni s'hagués trencat el coll, ja no hi hauria
Govern, i no havent-hi Govern mal podria ha-
ver-hi concòrdia.

Tornem a tenir passa de gripia, si bé sembla
que no's presenta amb tanta virulència com la
de l'any anterior.

Vol dir que aquesta vegada encara deixarà
algun ciutadà viu.

Si no fos així quines víctimes quedarien per
als bolxevics, per a la fam organitzada dels
acaparadors i per al Nieto de Malasaña?

El Correo Español, de Madrid, orgue dels
jaumins a Espanya, ha publicat una altra carta
del pretendent, ratificant-se en el seu criteri
neutralista, però sobre tot antigermànic.

Pobres anques d'En Mellà!...

Aviat no hi cabran les puntades de peu. Ja el
deu tenir com un tomàtec.

Alguns alumnes de la nostra Facultat de Me-
dicina, amb la venia dels professors han expli-
cat ja les lliçons en català.

No diguin, que fa molt bonic.

I, de les coses, tot és el començar!

Una dotzena de monàrquics espanyolistes hi
havia dilluns passat a l'Estació de França a des-
pedir al senyor Sala i Arcova.

Al arrencar el tren se sentiren crits de: ¡Viva
el gran patriota!

No t'els creguis, Alfonsito. Mentre t'ho di-
guin així en castellà, no t'els creguis.

Més aviat t'havies de creure a la màquina del
tren, que segurament va xiular-te.

Se diu que En Cambó ha fet ja encaixonar
els mobles, llibres i paperots que tenia a Ma-
drid amb l'intent de facturar-los cap a Barce-
lona.

Ben fet, què carai.

Cadascú a casa seva, i qui tingui fassa que
se la feini.

L'únic poble de la província que faltava
adherir-se al Estatut Català, Castellfullit de no
sé quantos... acaba de fer-ho a darrera hora.

Vaja!... Ara si que no queda més que el Sañó
Sala, per a estar-hi conforme.

Però aquest no és un poble, ni un barri tan
sols... Es un callejón sin salida.

Els dependents de comerç de Barcelona van
decidits a la sindicació i fan molt santament.

Entre altres coses, demanen, per començar,
un augment d'un vint i un cinquanta per cent
en els sous.

Encara, bé són prou modestos!

A proporció ha pujat molt més el preu de les
patates.

1.º Ser verdaderos patriotas y por consi-
guiente verdaderos hermanos.

2.º Contribuir a ayudar con arreglo a nues-
tras fuerzas.

3.º Castigar duramente aquellos ambicio-
sos, que no les importa se mueran de hambre
sus hermanos con tal de hacer ellos muchos
miles de pesetas.

4.º Abrir una suscripción voluntaria, para
que el Ministerio de Agricultura, Industria, Co-
mercio y Protección, pueda atender a la Agrí-
cultura, que es la madre de todo, y sin cuidarse
a la madre, mal podemos tirar de su pezón; al
Ejército, que le tenemos, como siempre, valiente,
ingenioso, decididor y bueno; pero sin darle
medios de defensa nada puede hacer ni servi-
mos para nada.

5.º Mande quien mande con tal que sea su
administración justa, buena y duradera y ayu-
démole y no le estorbemos.

Pues si empleamos nuestra actividad, nues-
tro talento y trabajo y nos afanamos por el des-
arreglo y la desunión, España sucumbirá, como
sucumbió con el último Rey Godo, que por
cierto fué D. Rodrigo.

Por mi parte me suscribo por dos años a
cinco duros mensuales y un día de haber de
mi paga cada año y quien quiera que me imite
con arreglo a sus fuerzas.

Yo ruego humildemente a todos mis her-
manos, como pido, por caridad la inserción de

esta hoja en toda la prensa española, pues soy
Maestro de Escuela y no puedo pagarlo, sino
ya lo hubiera verificado en la primera hoja que
tiré y como prueba de ello sellaré todas las que
pueda mandar hacer, debiendo advertir, que
quien no me ayude, no se quiere así mismo ni
es buen español.

¿Y quien es ese mal hijo que pudiendo, no
socorre a su madre? Pues un criminal moral
de sí mismo.

Por caridad, unámonos, ayudémosnos y la-
braremos nuestra fortuna y nuestra felicidad.

Os envía a todos un verdadero y cariñoso
abrazo fraternal, vuestro

MIGUEL ALBA Y EGUES

NOTA.—Debo advertir que si no cuidamos a nuestra madre
Patria fallecerá y entonces habremos de tener, en vez de una
buena madre, una malísima madrastra.

Además hay que honrar a nuestros muy queridos muertos,
pues que dirían si saliesen de sus tumbas y vieran nuestra des-
unión y los desbarajustes en que nos hemos metido?

Que Dios les dé cabida a todos en su santa gloria y a nosotros
el cariño y la unión que debe haber para ser buenos hermanos.
Por último, es necesario para esto y de urgente necesidad, que
sintais y digais conmigo: ¡Viva España! ¡Viva la Unión frater-
nal española! ¡Viva nuestro muy querido hermano mayor o sea
nuestro respetable Rey y Señor!—ALBA.

Málaga 30 Enero 1919.

CONFLICTE PELIAGUT

Però, no han sentit quin trò?

No més ens faltava això!...

Ara diuen que'ls barbès,

des de principis de mes,

van a tenir l'ocorència

d'amargar-nos l'existència,

augmentant un cent per cent

l'import del infaust moment

que, per diverses raons,

passem en els seus sillons.

Els que's vagin a afeitar,

els que al pèl de la «fachada»

es facin d'una esmotxada;

tots els que, vells o novicis,

apelin als seus oficis,

es veuran sens remisió

en la trista obligació

de pagar calladament

el considerable augment

que'l gremi, en silenci unit

en sos preus ha introduït.

Però jo, d'això en protesto

i desde ara manifesto

que si entre tots fem un plan

i sabem recollir el guant,

dit d'un cop i sense embuts,

els barbers estan perduts.

En efecte: de què es tracta?

De conservà el pèl intacte.